

Activity Week: Serbian Seduction 27.-31.10.2010

Mitähän sitä kertoisi reissusta... En ole ennen tätä reissua käynyt koskaan lähelläkään Serbiaa enkä tiennyt kyseisestä maasta muuta, kuin että se kuului joskus entiseen Jugoslaviaan. En tiedä kertooko se jostain rämöpäisyydestä vai mistä, mutta juuri tiedonjano sai minut lähtemään reissuun kohti tuntematonta sotien riivaamaa maata. Enkä kadu hetkeäkään tätä päätöstä.

Aloitetaan vaikka paikallisista. Minulla oli ennen reissua serbialaisista jonkinmoinen itäblokkilainen kommunistikuulantyöntäjämörssi –stereotypia mielessäni, mutta kävi ilmi, että serbialaiset nuoret ovat oikein fiksuja ja kauniita ihmisiä (siis VAU kuinka upeita naisia!), jotka ovat hyvin tietoisia maailmalla tapahtuvista asioista sekä Serbiassa vallitsevasta poliittisesta ympäristöstä. Maa on ollut sodassa viimeksi noin kymmenkunta vuotta sitten ja se näkyi katukuvassa kunnostamattomina rakennuksina ja lähiöalueilla joka paikassa näkyvistä jätekasoista. Köyhyys vallitsee ja infrastruktuuriin ei olla ehditty tai viitsitty panostaa sodan jälkeen, kun maan poliittisessa ilmapiirissä on ollut jännitteitä: entinen presidentti yritettiin salamurhata ja hänen seuraajansa huijasi vaaleissa paikallisten mukaan.

Kun lähiöiden köyhyydestä pääsi Belgradin keskustaan, oli katukuva ihan samanlainen kuin missä tahansa muussa eurooppalaisessa kaupungissa: ihmiset shoppailivat kaupoissa, katutaiteilijat esiintyivät, ravintoloissa oli vilinää ja joka toisesta kulmasta löytyi mäkkäri. Jos olisin jostakin taikaiskusta pölähtänyt Belgradin keskustaan ja minulta olisi kysytty ”missä olet?” niin en kyllä olisi ensimmäisenä veikannut itäblokin maata. Huolimatta maan heikosta taloustilanteesta Serbia ei ole mikään takapajula, niin kuin ennen kuvittelin.

ESTIEM-matkaajat majoitettiin TIS-hostelliin, josta oli lyhyt matka keskustaan menevien ratikoiden pysäkille. Meidät toivotettiin lämpimästi tervetulleeksi ja pääsimme tekemään tuttavuutta toistemme kanssa. Itseäni hämmensi kovasti saksalaisten ja hollantilaisten määrä. Tuntui aluksi siltä, että ¾ oli joko saksalaisia tai hollantilaisia ja sitten oli muut. Varsinaisesti ilta lähti käyntiin kun isännät vetivät esiin monta pulloa kuuluisaa Rakijaa. Semmoista 40-voltista viskiin verrattavaa viinaa... ja siihen se muisti loppuikin.

Seuraavana päivänä heräsimme hyvissä ajoin jo kahdeksan maissa, söimme rauhassa aamiaista ja lähdimme kiertoajelulle Belgradin keskustaan. Isännät ja emännät selostivat parhaansa mukaan eri nähtävyyksiä matkan varrella. Päädyimme lopulta Belgradin yliopistolle, missä meille pidettiin esitelmää viettelyn saloista sekä miten ihmisten kauneusihanteiden muuttuminen on näkynyt taiteessa vuosisatojen kuluessa. Taideosuus oli ihan OK, mutta viettelyn saloista kertova esitelmä oli aivan hillitön. Ei pelkästään siksi, että sieltä sai hyviä vinkkejä vastakkaisen sukupuolen iskemiseen, mutta esitelmäsiijä (joka työskentelee Belgradin yliopistossa assistenttina) heitti niin hulvatonta läppää koko ajan ettei naurua pystynyt mitenkään pidättelemään.

Päivän kohokohta oli ylivoimaisesti Mr. Stefan Brown. Ei, kyseessä ei ole mikään herrashenkilö vaan Belgradin keskustassa sijaitseva 10.:ssä kerroksessa oleva klubi, jonka ikkunoista näki Belgradin yöllisen katukuvan koko loistossaan. Eikä pelkästään maisemat olleet huikeat vaan myös tarjoilijat ja hinnat. Vodkaredbull maksoi ainoastaan neljä (4) euroa! Serbia noin muutenkin on aivan älyttömän halpa maa. Lähikaupasta ostettu puolen litran kaljatölkki (jota saa joko 5,2%, 6,2% tai 7,2% vahvuisena [kyllä, lähikaupasta!]) maksaa noin 70 senttiä. Voisi tällaiset hinnat rantautua lappeeseenkin niin ei tarvitse

Eestissä käydä. Tequilashotti maksoi 1,50 euroa ja niitä kun tarjoili kaksi aikamoista herkkupers... siis kaunotarta niin kyllä niitä sitten upposi huolella. Jopa niin huolella, että he tulivat allekirjoittaneen luokse oma-aloitteisesti, kun he muistivat kuinka hyvä asiakas olen. Kukin arvatkoon itse lähtikö se muisti taas jonnekin lomailemaan...

Perrrjantaaamuna matkustimme karmeassa krapulassa pari tuntia bussilla Serbian suurimpaan olutpanimoon yritysvierailulle. Siellä meille esiteltiin oluen valmistusta lähtöaineiden prosessoinnista pullottamiseen ja lopuksi katsoimme muutaman propagandavideon, jonka jälkeen pääsimme maistelemaan panimon tuottamaa Carlsbergiä, Holstenia ja serbialaista LAV-olutta. Mikä ihana olojen pelastaja!

Illtapäivällä oli luvassa salsatanssitunti, jossa meille opetettiin salsan perusaskeleet. Aluksi yksin ja sitten parin kanssa. Aivan helvetin hauskaa touhua. En sitä vielä siinä vaiheessa arvannut, mutta salsatunnilla oli tarkoituskin: illalla menisimme Havana-nimiseen salsaklubiin. Vui että siellä oli hurja meno! Siinä me ESTIEM:läiset katselimme silmät pyöreinä kun paikalliset tanssivat valmista koreografiaa intensiivisen musiikin tahtiin. Harmi, etten älynnyt ottaa videolle, sitä ei vaan pysty sanoin kuvailemaan. Kyllä näki, että salsa on aika kova juttu Belgradissa. Onneksi meille aloittelijoillekin annettiin jossain vaiheessa tilaa koittamaan uusia askeleitamme.

Jälleen yllättäen krapulaisena seuraavana aamuna – mie olin varmaan koko reissun joko humalassa tai krapulassa – lähdimme pelaamaan pientä sightseeing-peliä. Tarkoitus oli löytää vinkkien perusteella nähtävyydet, joita olimme pari päivää aiemmin käyneet ihmettelemässä ja räpsäistä viettelevä kuva sieltä. Pelin voittava ryhmä olisi se, joka ehtii kiertää kaikki nähtävyydet ja räpsäistä paras viettelykuva.

Ehkä ihan parasta oli se, kun me olimme matkalla ensimmäiselle rastille ja saimme sisäpiirin tietoa siitä, että meidän pitäisi yrittää keksiä luovin tapa "vietellä" torilla odottava emäntä ja yritimme siinä sitten pätkäillä mitä tekisimme. Meillä kävi semmoinen lykky, että meidän ratikkaan nousi 10-vuotias mustalaispoika, joka lauloi kauniilla äänellä serbiaksi rakkaudesta ja tuskasta. No me sitten nappasimme hänet mukaamme. Ei se ollut hänelle ongelma kun oli niin hyvä tilaisuus saada suhteessa rikkailta ulkomaalaisilta helppoa rahaa. No löydettyämme emäntämme pistimme mustalaispojan edeltä laulamaan neidolle rakkaudesta ja hetken päästä yksi ryhmämme jäsenistä tuli perästä kukkien ja leivoksen kanssa, polvistui neidon eteen ja sanoi hänelle "olet elämäni valo, tuletko vaimokseni" tai jotain muuta soopaa serbiaksi. Tyttö oli ihan myyty ja voitimme kevyesti kisan. Kokonaispisteissä valitettavasti hävisimme, kun koko viikon kisailun pisteet laskettiin yhteen, mutta päivä oli kerrassaan upea, kun aurinko paistoi ja hengailtiin hyvässä seurassa.

Illalla oli sitten International Night, jossa jaoimme tuomisiamme kaikkien kesken. Itse vein suklaata ja salmiakkia, kun käsimatkatavarassa ei viinaa saa vietyä, mutta onneksi otaniemeläinen pelasti salmiakkikossulla, joka yllätyksekseni tyhjjeni ensimmäisenä kaikista viinapulloista. Vietimme äärettömän hauskan viimeisen illan ja seuraavana päivänä olikin kotimatkan aika.

Kaiken kaikkiaan aivan hulluttoman hauska ja opettavainen reissu. Reissusta jäi käteen hyviä muistoja, paljon uusia ystäviä sekä parempi käsitys taas yhdestä maailmankolkasta. Matkailu on avartanut maailmaani taas pikkuisen lisää ja en mistään hinnasta jätä tätä ensimmäistä ESTIEM-reissuani viimeiseksi. Olen vuosien aikana todennut, että mitä vieraampi matkakohde, sitä kiehtovampi se on, ja Serbia ei missään nimessä tehnyt poikkeusta. Aivan varmasti menen takaisin heti kun saan tilaisuuden!